

İSTANBUL
KÜLTÜR
SANAT
VAKFI

23. İSTANBUL TİYATRO FESTİVALİ 23rd ISTANBUL THEATRE FESTIVAL

13 KASIM/NOVEMBER - 1 ARALIK/DECEMBER 2019

Festival Eş Sponsorları

AYGAZ

dpet

Tüpraş

KAYIP KİMLİK PROFIL PERDU

ARENA ENSEMBLE

Ortak Yapımcılar Co-production:

S. LUIZ TEATRO MUNICIPAL, LISBOA; TEATRO NACIONAL S. JOÃO, PORTO; CENTRO CULTURAL VILA FLOR, GUIMARÃES; CINE-TEATRO LOULETANO, LOULÉ

Yöneten Directed by:

Marco Martins (With)

Beatriz Batarda & Romeu

Runa (ile) From texts by

Sophie Calle, Siri Hustvedt,

Franz Kafka, Édouard Louis,

Peter Kubelka, George

Oppen, Richard Tuttle,

Sylvia Plath, Philip

Roth, Sophocles,

William Shakespeare'in

metinlerinden

yararlanarak

Müzik Music:

Tiago Cerqueira

Sahne Tasarımı Set Design:

Fernando Ribeiro

Işık Tasarımı Light Design:

Nuno Meira

Işık Tasarımcısı Asistanı

Light Designer Assistant:

Ricardo Campos

Ses Tasarımı Sound Design:

Sérgio Milhano

Ses Tasarımcısı Asistanı

Sound Designer Assistant:

Tomé Silva

Yönetmen Yardımcısı

Director Assistant:

Rita Quelhas

İlüzyon Danışmanı

Magic Consultant:

Hélder Guimarães

Tap Dansı Danışmanı

Tap Dance Consultant:

Marinela Manguiera

Prodüksiyon Yöneticisi

Production Director:

Mariana Brandão

Desteğiyle With the support of

Artworks

Konuk Sanatçı Ağır lama

Programı Artistic Residencies:

dVIR/CAPa, Faro; Cine-

Teatro Louletano, Loulé;

CENTQUATRE, PARIS;

O Espaço do Tempo,

Montemor-o-Novo

Teşekkürler Acknowledgments

Pro.Dança, Ministério dos

Filmes, Pro.Dança, Sara

Pereira da Silva

DasDas

28 KASIM NOVEMBER

PE. TH. 20.30

Yaklaşık 90' sürer; ara yoktur.

Lasts app. 90'; no intermission.

Portekizce; Türkçe üstyazılı.

Portuguese with Turkish surtitles.

Biletler Tickets 120, 90 TL

Öğrenci Student 15 TL

“Tek bir insan onu bir katedral olarak kafasında canlandırdığında,
bir taş yığını taş yığını olmaktan çıkar.”

— Antoine de Saint-Exupéry

■ İki oyuncu bilinmeyen bir seyircinin huzurunda.

Bilinçli ve bilinçdışı bir yığın düşüncenin birbirine geçtiği bir anılar deposu olarak iki beden. Çocukluk anıları ve ebeveynlikle ilişkilerini dramaturjik yapının merkezine alan oyuncular, birçok karakteri, “ben”leri bünyelerinde toplayarak alışılmadık ilişkiler ve köprüler kuruyorlar.

Çıkış noktaları ehlileştirilebilir ve ehlileştirilemez olan arasındaki gerilim sonucu ortaya çıkan mekânlar, zamanlar ve ruh hallerinin kendini gösterdiği bir inşaat alanı ve arena olarak aile yaşamı. Performans, aile yaşamını ele almak için evlat olma durumu, toplumsal cinsiyet, gerçek ve kurgunun temsili arasındaki sınırlar ve kesişen dilleri mercek altına alıyor.

Beatriz Batarda ve Romeu Runa'nın kişisel anıları ile onların yolculuklarıyla bir rezonansa giren ya da yolculuklarını zorlaştıran metinleri bir araya getiren Marco Martins, belirgin karakterleri veya mekânları olmayan zamansız bir drama inşa ediyor. Tanımları reddeden bir insan, bir kadın, bir erkek, bir baba veya bir baba olmanın anlamı ve sorunluluğu üzerine derin düşünceler denebilir.

Bu, gerçekten kalpten söylüyorum, benim hatam olmalı. Ama bu durumu, meselenin tamamını çok utanç verici buluyorum. Son derece utanç verici. Benim hatam. [...]

“Bir insanın olgunluğunu itiraf etmeyi reddetmesinde görürüm.

Yetişkin olmak belli bazı şeyleri başkalarıyla paylaşmamaktır.”

— George Steiner

Teatral performans formları üzerindeki arayışını sürdüren yönetmen, oyuncuların çocukluk anıları, bunların nasıl algılandıkları ve soy anlayışımız ve deneyimimizi nasıl sınırlandırdıkları üzerine düşünen bir oyun kurmak üzere kullanıyor.

Marco Martins, bir savaş alanı olarak evden çıkıp bedenler ve hareketlerin muhtelif insan ve hayvan formları aldığı, pek de doğrusal olmayan bir belgesel kurguluyor.

Odak noktası evin fiziksel mekânı: değerlerin aktarıldığı, soy, sülale ve evlat olmanın gizli anlamlarının sorgulandığı bir duygulanım alanı olarak ev. Ev oyun içinde dönüştükçe ve biyografik veriler, günlüklere yazılanlar ve birçok yazarın (Kafka’dan Édouard Louis’ye, Sylvia Plath’tan Gene Kelly’ye, David Lynch’ten Jean-Luc Godard’a, George Steiner’dan Saint-Exupéry’ye) yapıtları ekseninde şekillendirilip, yıkılıp, yeniden inşa edildikçe, günümüzde her ikisi de birer ebeveyn olan oyuncular da hem kendileri hem de başkalarının çocukluğunu birer çocuk olarak yaşıyor.

“Zamanların en iyisi, zamanların en kötüsüydü, akıl çağı, ahmaklık çağıydı, inanç dönemiydi, aydınlığın mevsimi, karanlığın mevsimiydi, umudun baharı, umutsuzluğun kışıydı.”

— Charles Dickens, *İki Şehrin Hikâyesi*

Marco Martins, çocukluk anılarımızın yaşandığı, gerçeklik ve kurgu arasındaki puslu sınırları yeniden keşfetmek için film, tiyatro, dans gibi farklı disiplinleri bir araya getirdiği yeni oyununda, bizi bugünün duygusal dünyasına davet ediyor.

“A Pile of Rocks ceases to be a rock pile when somebody contemplates it with the idea of a Cathedral in Mind”

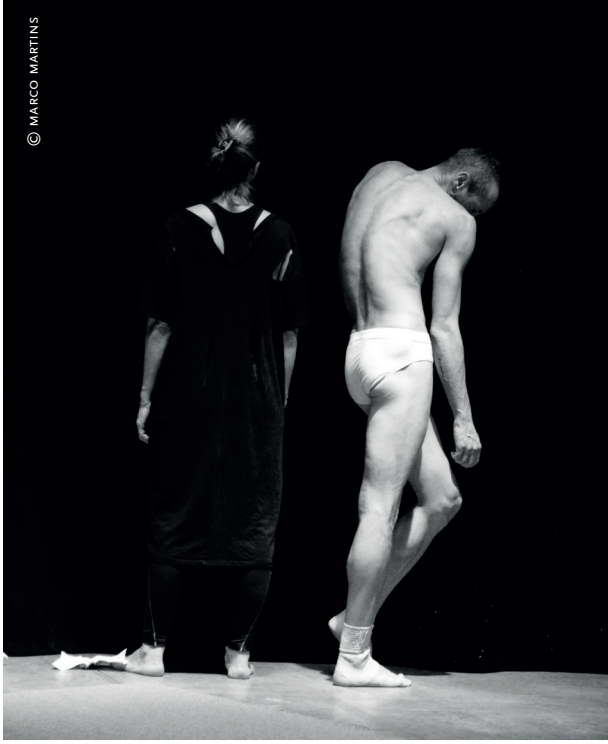
— Antoine de Saint-Exupéry

■ Two actors stand before an unknown audience.

The body as a repository of memories, where a multitude of conscious and unconscious reflections intermingle. With their childhood memories and their relationship with parenthood as the dramaturgical nucleus, both actors embody the path of various characters, other selves, creating unexpected relationships and bridges.

Their starting point is domesticity, as a building yard and arena in which spaces, times, and states made of the tension between what is domesticable and what is untameable come into play, the show explores issues of filiation, gender and the boundaries of representation between reality and fiction, intersecting languages to address family life issues.

By engaging the flow of Beatriz Batarda and Romeu Runa’s personal memories and texts that resonate and confront their journeys – which form the matrix of the play –, Marco Martins builds a timeless drama, one without defined characters or spaces. These are reflections on the meaning and responsibility of being a person, a woman, a man, a father or a mother that defy definitions.

In this new play, the first residency period of which took place in November 2018, Marco Martins uses several mechanisms (film, theatre and dance) to explore the hazy boundaries between fiction and reality, of which our filial memories are made, by simultaneously addressing and stepping into the emotional and affective landscape of the contemporary world. ■

*It must be, and I mean this from the heart, my fault but I find this
deeply embarrassing, the whole occasion.*

Deeply embarrassing. My fault. [...]

I judge the maturity of a human being, by the refuse to confess.

To be grown up is not to share certain things with others.

— George Steiner

Continuing his exploration of forms of theatrical performance, the director uses these two actors to devise a play that reflects on childhood memories, how they are perceived and how they limit our notions and experiences of lineage.

Marco Martins departs from the house as a battle field to build a sort of non-linear documentary collage, in which the bodies and actions take on various human and animal forms.

The focal point is the physical space of the house: the house as a place of affection, where values are passed on and where ancestry, lineage and the meanings implicit in filiation are questioned. As the house is transformed throughout the play, while also being shaped, destroyed and built also through biographical data, diary entries and works by various authors (from Kafka to Édouard Louis; Sylvia Plath to Gene Kelly, David Lynch to Jean-Luc Godard, George Steiner to Saint-Exupéry, among others), the actors go through their (and other) childhoods as children, in the present day, in which both are parents.

“It was the best of times, it was the worst of times, it was the age of wisdom, it was the age of foolishness, it was the epoch of belief, it was the epoch of incredulity, it was the season of Light, it was the season of Darkness, it was the spring of hope, it was the winter of despair.”

— Charles Dickens in A Tale of Two Cities